

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

фото З. Илић

НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ У БЕОГРАДУ УРУЧЕН СРЕТЕЊСКИ ОРДЕН ПРВОГ СТЕПЕНА

Водеће место у српској култури

Поводом Дана државности Републике Србије, председник Александар Вучић уручио је 14. фебруара одликовања заслужним појединцима и институцијама, међу којима је и Народно позориште у Београду. На свечаности одржаној у згради Генералног секретаријата председника Републике, престижно признање примио је управник Народног позоришта Дејан Савић. У образложењу је наведено да се орден додељује за нарочите заслуге за Републику Србију и њене грађане у области културе, посебно позоришне уметности, а поводом 150 година рада.

„Овај орден дефинитивно представља потврду те наше доминантне улоге у српској култури. То, наравно, и јесте природно и нормално да једна кућа,

са три национална ансамбла, толиким бројем људи и, што је најважније, толиким бројем изведених представа на тако високом уметничком нивоу, заузима водеће место у српској култури“, каже Савић у изјави за „Позоришне новине“ и наглашава да

му је веома драго што је држава овим чином, на прави начин,

скренула пажњу јавности, и то не само културне, и на значајан јубилеј који Народно позориште

У оквиру исте свечаности, председник Вучић уручио је прваку Дrame Народне позоришта у Београду Марку Николићу Злајну медаљу за заслуге, високо признање, које се додељује за изузетне заслуге и постигнуте резултате у јавним и културним делатностима.

прославља ове године – 150 година постојања.

„Веома смо захвални председнику Вучићу и његовом кабинету, као и професору Сими Аврамовићу, председнику комисије. И на овај начин, држава Србија је показала да води рачуна о култури и да афирмише праве вредности, не само у тој области, него и у образовању, јер је највећи орден, поред нас, добио и Универзитет у Београду поводом 210 година постојања. Дакле, показала је да никако не заборавља своје великане, како институционално, тако и појединачно, и то је оно што и мене и сваког од нас у позоришту радује и чини поносним“, сматра Савић.

Сретењски орден је одликовање Републике Србије установљено 26. октобра 2009. године „Законом о одликовањима Републике Србије“.

■ М.Б. ■

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

КРИВОКАПИЋУ „БАНИЋЕВИЋ“

Награда „Петар Банићевић“ за 2017 годину, за младог глумца који је исказао висок професионализам у раду и односу према Народном позоришту, уручена је 24. фебруара Бојану Кривокапићу. Једногласном одлуком жирија, којим је председавао драматург Славко Милановић, а чланови су били глумица Сена Ђоровић и в.д. директора Драмe Жељко Хубач, признање је добио за улогу Ђоке у представи „Сумњиво лице“ Бранислава Нушића, у режији Андраша Урбана.

Р.П.Н.

САВИЋ – БАЛЕСТРА: О САРАДЊИ

Прослављени италијански модни креатор, дизајнер и костимограф, Ренато Балестра посетио је 14. фебруара Народно позориште. Тема разговора са управником Дејаном

Савићем била је премијерна обнова легендарне Росинијеве „Пепељуге“, која је планирана за 25. април на Великој сцени. Господин Балестра је дизајнирао костиме за чувену поставку те опере која је под управом маистра Дејана Савића, у режији Јагоша Марковића, са Јадранком Јовановић у насловној улози, већ на премијери 1998. године заслужила епитет историјске представе. Посетиоци премијерне обнове и репризе „Пепељуге“, осим те оперске бајке, видеће и најновију колекцију великог мајстора. Балестра ће у Националном театру креирати и костиме за нову кореографску поставку „Лабудовог језера“ Петра Иљича Чајковског.

Р.П.Н.

ИЗЛОЖБА О ПРЕДРАГУ ЕЈДУСУ

Изложба „Предраг Ејдус – чаробњак сцене“, ауторке Мирјане Одавић, биће отворена 28. марта у Музеју Народног позоришта у Београду. Поставка ће се бавити искључиво позоришним стваралаштвом првака Драмe Националног театра који

је ове године добио две награде за животно дело - Стеријину награду за нарочите заслуге на унапређењу позоришне уметности и културе и Награду за животно дело „Златни ћуран“.

Р.П.Н.

ЈАВНИ ЧАС ОПЕРСКОГ СТУДИЈА

Јавни час Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду, одржан је 13. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“. У оквиру програма, који је имао за циљ да покаже вештине које су полазници стекли током досадашњег рада, осим популарних оперских арија, изведени су и монолози из „Хамлета“ и „Војцек“, као и делови из неколико Шекспирових сонета. У уметничком руководству Оперског студија су вокални педагог др Софија Пижурница, редитељка Ивана Драгутиновић Маричић, диригент Стефан Зекић и глумац Андреја Маричић.

Р.П.Н.

ДВЕ ДЕЦЕНИЈЕ УМЕТНИЧКОГ РАДА ДЕЈАНА МАКСИМОВИЋА

За Рикарда је неопходна

Дејан Максимовић, првак Оперe Народног позоришта, свечано је прошлог месеца обележио двадесет година уметничког рада у Народном позоришту, дебитујући у опери „Бал под маскама“. Прве часове соло певања похађао је у Музичкој школи „Мокрањец“ у класи Мирјане Влаовић. Дипломирао је на ФМУ у Београду у класи Радмиле Бакочевић. Специјалистичке студије завршио је на Конзерваторијуму „Ђузепе Тартини“ у Трсту у класи Рите Сусовски. Оперски деби имао је на другој години студија у насловној улози опере „Бастииен и Бастииена“ у продукцији театра Рекс, а исте године је постао и члан Оперског студија Народног позоришта у Београду. Већ наредне, 1998. године на сцени Народног позоришта дебитовао је са улогом грофа Алмавиве у опери „Севиљски берберин“. За двадесет година каријере, тумачио је преко двадесет улога првог тенорског фаха - Тамино (Чаробна фрула), Дон Отавио (Дон Ђовани), Ферандо (Тако чине све), Дон Рамиро (Пепељуга), Неморино (Љубавни напиток), Ернесто (Дон Пасквале), Едгардо (Лучија од Ламермура), Фауст, Вергер, Хофман (Хофманове приче), Дон Хозе (Кармен) Ленски (Евгеније Оњегин), Владимир (Кнез Игор), Принц (Заљубљен у три наранце), Родолфо (Боеми), Пинкертон (Мадам Батерфлај), Каварадоси (Тоска), Ерик (Холанђанин луталица), Војвода од Мантове (Риголето), Алфредо (Травијата) и Дон Алваро (Моћ судбине). Сада је први пут отпевао Рикарда у опери која говори о истинитом догађају убиства шведског краља Густава Трећег.

„Опера ‘Бал под маскама’ је свакако дошла у правом тренутку на ред у мојој каријери. За улогу Рикарда неопходна је како певачка, тако и ментална зрелост, да би се донела на прави начин! Као прави пример белканта, са једне стране ставља високе извођачке захтеве пред певача, а са друге пружа прилику тенору да покаже све могућности гласа, технике, глуме и менталне издржљивости, од самог почетка па до краја представе. Веома ми је драго што су са мном у овој опери те вечери дебитовале и изузетни млади певачи, Јелена Радовановић у улози Амелије, Вишња Попов као Улрика и Весна Марковић као Оскар. Атмосфера на пробама и на представи је била сјајна, и једва чекам следеће извођење“.

● Премијерни сусрет са улогом првог фаха у Народном позоришту, био је гроф

фото Небојина Бабић

Алмавива кога сте певали више од деценије.

После завршетка Оперског студија Народног позоришта и предивних година проведених у раду са редитељем Бором Поповићем и баритоном Николом Митићем, 1997. године добио сам шансу да дебитујем као гроф Алмавива. Сећам се да сам се за то озбиљно припремао, као и да није било баш превише времена до наступа, што сам касније схватио да је моја „судбина“. Тако сам на пример, за продукцију опере „Тако чине све“ у Кобленцу имао три недеље да научим улогу са свим речитативима у клавијском изводу од триста педесет страна и да на прву ансамбл пробу дођем спреман.

● Улогу Дон Рамира у сјајној продукцији Росинијевије „Пепељуге“, тумачили сте без алтернативе око 70 пута.

Росинијева „Пепељуга“ у режији Јагоша Марковића, за

мене има посебно место у каријери. Током четири године извођења и више десетина изведених представа, било је задовољство и част певати увек пред пуним гледалиштем Народног позоришта, па чак и за време бомбардовања, када сам на представе долазио бициклом, знајући да ћу и себи, и публици макар на кратко моћи да скренем пажњу на неке лепе ствари. Посебан стрес је свакако представљала чињеница да за улогу Рамира није било алтернативе, тако да нисам имао „право“ да се случајно разболим.

● Од комичних и улога „лаганијег фаха“ као што су Тамино, Ферандо, Неморино, Ернесто, кога бисте извојили?

Постоје заблуде код нас да ако је нешто комично или забавно за публику, да је онда лакшег фаха. Било је изузетно тешко певати колоратуре Росинија, као што

певачка и ментална зрелост

је, на свој начин, тешко певати и Моцартове улоге. Сваки репертоар има своје тешкоће, али и даје прилику да певач савлада одређене техничке проблеме и нешто научи. Наравно, природа певача доста утиче на избор репертоара, али су у мом случају и репертоарска политика Народног позоришта и недостатак тенора који

али са задовољством прихватам сваку прилику да са Моцартом „очистим“ грло јер су његове улоге права апотека за глас.

● **Паралелно са италијанским репертоаром певали сте и важне улоге француских аутора. По чему су оне специфичне за интерпретацију?**

Непознавање француског језика за мене је подразумевало потпуно другачији приступ улогама. Фауст, Вертер и Хофман су обогатили мој музички укус, па сам чак направио и један реситал са соло песмама и аријама француских композитора. То је један специфичан сензибилитет, који до тада нисам добро познавао, али ми је веома близак. Јако ми је жао што је „Вертер“ брзо скинут

да се одлучим да ли ми је ближи саосећајнији Родолфо или храбри Каварадоси, волим их обојицу.

● **Дон Хозе је можда најрадикалнији од свих ликова које сте певали, јер он убија Кармен. Колико темперамент партнерке са којом певате утиче на остварење Ваше улоге?**

Када је реч о темпераменту, могао бих да говорим једино о томе да ли ми темперамент одређене партнерке одговара, било да је она сопран или мецосопран. У пракси композитора уобичајено је да сопране углавном везују са тенорима, те су овакве прилике стога чешће. Највише волим да радим са колегама које показују потребу да успех целокупне пред-

Дејан Максимовић је дијелом био у продукцијама оперских кућа Љубљане, Сарајева, Кобленца, Констанце, Русеа, Скопља и Опере и театра Магленуанум. Био је солиста оркестра Београдске, Рајнске и Македонске филхармоније, Римској симфонијској оркестра, симфонијских оркестра РТВ Србије и РТВ Словеније са делима Моцарта (Реквијем, „Масонско весеље“), Бетовена (IX симфонија, Миса солемнис), Хајдна („Миса у време раја“, „Годишња доба“), Дворжака (Реквијем), Росинија (Стабај мајер) и Орфа („Кармина бурана“). Сарађивао је са диригентима као што су: Младен Јајић, Урош Лајовић, Алберто Холд-Гаридо, Силвио Барбајо, Дијер Росбер, Пејер Феранец, Доријан Вилсон и др. Наступао је у Мађарској, Грчкој, Кини, Италији, Данској, Словенији, Румунији и широм Балкана. До сада је извео циклусе песама Шуберта „Лейа млинарица“, Шумана „Песникова љубав“, Брамса „Љубавне песме“ као и реситале италијанске, шпанске, француске и руске вокалне музике. Као солиста наступао је са хором Обилић АКУД Бранко Крсмановић и диригентом Даринком Мајић-Маровић у земљи и иностранству. Интензивну сарадњу у раду на концертном и оперском репертоару остварује са диригентом Глебом Горбуновим.

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ста репертоара из мени непознатог разлога, јер је с обзиром на певачке снаге са којима Народно позориште располаже, та опера могла да има леп живот пред београдском публиком.

● **Када причамо о операма које се трагично завршавају коју улогу бисте издвојили у вокалном, а коју у драмском смислу и зашто?**

Издвојио бих свакако улоге Родолфа и Каварадосија, јер мислим да је Пучини у „Боемима“ и „Тоски“ тенору омогућио да својим гласом исказе најдубља људска осећања која човек може да гаји. И поред изузетно високих захтева који су стављени пред извођача, то су сигурно једне од најлепших страница написаних у историји музике. Иако су та два лика потпуно различита, не могу

ставе буде изнад личних успеха, јер је тада најбоља енергија на сцени. Уживам у улози Дон Хозеа, али и моја ћерка која се радује да види да и тага у некој опери не буде онај који је убијен.

● **Пожелите ли некад да запева и неког антагонисту, уместо улога хероја, принчева, заводника и војсковођа које уобичајено као тенор тумачите?**

Желим само да радим управо ово што сада радим, и то још много више, јер мислим да сам сад у најбољим годинама и да могу највише да пружим. Волим посао којим се бавим и желим дуго да певам. Зато ћу се трудити да мудро бирам репертоар и да и даље уживам у певању, као што сам и до сада радио.

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

би певали Росинијев репертоар, утицале на улоге које сам добијао. Требало је да прође, по мом мишљењу превише времена да људи у мени виде и потенцијал за другачији, прво лирски, па онда и спинто репертоар. Морао сам много да се борим да докажем да ја то могу. Последњих година више не певам Росинијеве улоге,

МАРТ 2018.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• 25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ –
КИРЈАЊА И ДОН КАРЛОС
Аутори изложбе Јелица Стевановић и Драган Стевановић

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ

6. 3 | 18.00
Концерт ученика МШ „Јосиф Маринковић“

ИЗЛОЖБА - отварање

28. 3 | 18.00
ПРЕДРАГ ЕЈДУС - ЧАРОБЊАК СЦЕНЕ
аутор Мирјана Одавић
(Статуета „Ђуран“ за животно дело;
Стеријина награда за нарочите заслуге на унапређивању позоришне уметности и културе;
у сусрет јубилеју - 50 година уметничког рада
Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије)

КОНЦЕРТ

9. 3 | 18.00
Песме у сутон
Брана Бајовић, сопран
Драгана Ђорђевић, клавир

КОНЦЕРТИ - ФМУ у Музеју

7. 3 | 18.00
Студенти гитаре
класа Дарко Карајић

26. 3 | 18.00
Студенти виолончела
класа Срђан Сретеновић

30. 3 | 18.00
Студенти виолине
класа Марко Јосифовски

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

15. 3 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоа)

ОТВОРЕНА ВРАТА

24. 3 | 12.00

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ДЕЈАН САВИЋ У БУГАРСКОЈ

Управник Народног позоришта Дејан Савић, боравио је протеклих дана у Софији, на позив једног од водећих бугарских драмских уметника Маријуса Донкина, директора Националног драмског театра „Иван Вазов“. Тема разговора је била оснивање Лиге балканских националних позоришта, која би почела са радом наредне године и окупила театре из Бугарске, Србије, Румуније, Грчке, Албаније и још неколико балканских држава, са којима су разговори у току.

Савић је изразио спремност Народног позоришта у Београду да узме учешћа у једној добро осмишљеној акцији са потенцијално далекосежним позитивним дометима, те је договорено да се заинтересованим чланицама институција достави Меморандум о садржају пројекта, на основу којег ће се они изјаснити о потребним изменама или допунама таквог основног документа. Савић је разговарао и са редитељем и директором националне Софијске опере, академиком Пламеном Карталовим са којим се договорио да у јубиларној сезони дође до размене гостовања, као и до размене уметника две компаније. Карталов је прихватио да буде гост Народног позоришта на премијерној обнови Росинијеве „Пепелуге“ и тада ће сагледати могућност извођења представа наше Опере на отвореном простору, што је већ редовна пракса многих европских градова, у чему овај сјајни редитељ има много искуства и знања.

Р.П.Н.

ТЕНОР ЗУРАБ ЗУРАБИШВИЛИ, ГОСТ У „ОТЕЛУ“

Вердијева музика је искрена

Познати грузински уметник Зураб Зурабишвили, који више од две деценије успешно наступа на великим оперским сценама широм Европе и света, гостоваће 7. марта, први пут, у Народном позоришту у Београду. У свом дебију пред београдском публиком, овај тенор који поред моћног гласа поседује способност за драмско нијансирање и снажну сценску енергију, наступиће у улози Отела, насловног јунака истоимене Вердијеве опере која ће од 19 часова, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, бити изведена на Великој сцени.

Зурабишвили за „Позоришне новине“ каже да се веома радује свом првом гостовању у Београду, уз напомену да се нада да ће оно уз помоћ, како је истакао, одличних колега, протећи на највишем музичком нивоу.

„Очекујем лепу сарадњу са солистима и оркестром Опере Националног театра, јер знам да у Србији има много изванредних музичких уметника. Такође, знам да је Србија чувена и по културном наслеђу, а посебно ми је драго што ћу певати у позоришту које има тако дугу и богату традицију. Стижем у Београд веома радостан, са великим поштовањем према вашим вредностима. За ово гостовање заслужна је оперска агентура Сандре Миланков. Она свој посао обавља сјајно, високо професионално - поручује наш саговорник, рођен 1. септембра 1973 у грузинској престоници Тбилисију.

Оцењујући да је Отело веома специфична улога која „припада краљевској, врхунској класи“, Зурабишвили је указао да су за њу, да би се отпевала на врхунском нивоу, потребне одређене године искуства.

„Није пожељно да се та улога прерано интерпретира. Ја сам је, заиста, спремао дуго. Да бисте могли да тумачите улогу Отела, није довољно да имате само добру технику певања. Ту још мора много коцкица да се сложи, пре свега, мислим на огромне драмске вокалне распоне, способност за истовремено дубоко страшно и веома сензибилно певање, поготову у сцени у којој треба да се дочара дубоко душевно расуло

Зурабишвили је више од две деценије успешно наступа на великим оперским сценама широм Европе и света, гостоваће 7. марта, први пут, у Народном позоришту у Београду.

Отела, у тренутку кад он тугује“, објашњава Зурабишвили и напомиње да је Верди његов омиљени композитор.

„Осим у ‘Отелу’, волим да певам и у другим његовим операма као што су ‘Дон Карлос’, ‘Аида’, ‘Трубадур’, ‘Моћ судбине’... Вердијава музика је јако искрена, она дотиче дубине моје душе. Са веома мало средстава, он успева да створи највећу драматику, као ниједан други композитор“, тврди овај уметник који је блиставу интернационалну каријеру градио и на маестрално отпеваним улогама у операма других композитора, као што су: „Пикова дама“ Чајковског (Херман), Леонкавалови „Пајаци“ (Канио), „Јеврејки“ Фроментала Алевизија (Елеазар), Пучинијевој „Турандот“ (Калаф), „Андре

Шеније“ Умберта Ђордана (Андре Шеније), „Коцкар“ Прокофјева (Алексеј)...

Зурабишвили, који је освојио и бројна међународна признања, од којих се посебно издвајају Почасна награда Аустрије и двострука победа на 11. Међународном такмичењу певача „Феручо Талвини“, каже да не може ниједан свој наступ да издвоји као посебан, јер му је сваки од њих остао у некој лепој успомени.

„Када изађем на сцену, за мене је, у том тренутку, тај наступ најважнији. Ја не тумачим своје улоге, ја се сједињујем са њима. Постајем та особа и тежим за нечим апсолутним, јер знам да само таквим приступом могу улози да удахнем душу“, истиче Зурабишвили и открива да су му највећи узор некадашњи чувени светски тенори Марио дел Монако и Франко Корели.

„Обојица су имали невероватно квалитетне гласове, били су велике личности и, наравно, имали су одличну технику певања“, сматра наш саговорник који је током досадашње каријере певао на сценама Грчке националне опере у Атини, Немачке опере у Берлину, Краљевске опере у Копенхагену, Штатсопере у ХанOVERу, Опере у Кракову, Националног позоришта у Манхајму, Националног театра у Тајпеју, ХНК-а у Загребу, Опере у Тбилисију, Израелске опере у Тел Авиву, Циришке опере...

Овај уметник, који је дипломирао на Универзитету „Моцартеум“ у Салцбургу са почастима и стекао звање мастера у уметности, каже да је још „од малих ногу“ знао да ће бити оперски певач.

„Моји родитељи су били велики љубитељи италијанске опере. Веома рано су ме увели у тај свет, тако да сам ја већ у четвртој години живота знао да ћу да поставим тенор. Ту су, дакле, два веома битна фактора одиграла своју улогу – срећа што сам се родио у правој фамилији и моја огромна страст за музиком. Бескрајно сам захвалан својим родитељима што су ми омогућили да се бавим овим послом“, каже Зурабишвили.

■ Микојан Безбрадица ■

УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ ДРАМЕ „ДЕВЕДЕСЕТЕ“ И БОРА

Овде је тада и цр

Након веома успешне сарадње коју су пре више од две деценије остварили у Култ театру са представом „Тамна је ноћ“, један од наших најугледнијих позоришних редитеља Егон Савин и славни српски рокер, композитор, песник и вођа „Рибље чорбе“ Борисав Бора Ђорђевић поново су своје креативне енергије и идеје укрестили у позоришту. Овога пута, спојио их је комад младог и талентованог писца Горана Миленковића „Деведесете“, чије је праизвођење најављено за 27. март на Сцени „Раша Плаовић“. Глумачку екипу, у улогама Зоре и Ранке, главних јунакиња ове црнотуморне приче, предводе првакиње Драмe Народног позоришта Радмила Живковић и Олга Одановић, а у подели су и Анастасија Мандић (Лена), Милица Гојковић (Цеца) и Сузана Петричевић (Соња).

У разговору за „Позоришне новине“, вођеном средином фебруара, популарни Бора Чорба каже да заиста има огромну част и задовољство што поново сарађује са, како је рекао, великим Егоном Савином, његовим школским другом са ФДУ-а.

„Драма ‘Тамна је ноћ’ је ремек дело Аце Поповића и тај текст, као и песма Марка Бернеса су толико инспиративни да није било тешко све применити на Србију. Зато намерно нисам желео да преводим оригинални текст већ сам писао по души и у складу са Ациним текстом. Највећи комплимент ми је

„...Ко лимун ње цеде
целога животиња
бучној постојања зна-
на њи је сврха
један шобом је брдо,
зове се Голотиња
носећи свој крст њењеш
се до врха
Овде се срећа на каји
дозира
и црни њавран је оседео
одавде је љавом без
обзира
јобејао свако, свако ко
је вредео...“

био када сам чуо да су глумци плакали када су чули насловну песму“, присећа се Ђорђевић неких од момената везаних за овај комад чија се радња, као и у Миленковићевој причи, дешава у Београду у последњој деценији 20. века.

„Када сам први пут прочитао ‘Деведесете’, остао ми је горак укус у устима. Била је то она иста мучнина које су носиле и саме

те године. Од старих песама прво ми се наметнула ‘Јак, млад и глул’, а потом и ‘Тамна страна медаље’, коју певам у дуету са младим Павлом Дејанићем. Наравно, што сам више ишчитавао комад, ‘Овде’ је постајала све релевантнија као лајт мотив. То се и потврдило на првој читахој проби када је Егон, у уводном

тек -

сту, буквално говорио у прози сигурно 80 посто те песме. Када сам је касније изговорио, добио сам аплауз целог ансамбла“, каже поносно наш саговорник и открива да ће у представи бити и наменски компоноване музике.

„Не желим, апсолутно, жанровски да се ограничавам. На пример, у првом делу комада, писац захтева идиотску песму сагласну са идиотским годинама о којима пише. Заиста ми је задао тежак домаћи задатак да напишем глуп текст и још глупљу музику. Мучим се к’о црв у камену и, тренутно, сам стигао доде: ‘Реци жено ‘оћеш Рено, ил’ би Пежо боље лежо? Патим сине од брзине, нема везе што се гине, зато схвати немој срати, него вози Масерати...’ Дакле, текст је потпуно идиотски, а таква ће бити и музика. Наравно, повремено ће се емитовати и јако тиха музика, да не смета репликама. Урадићу, сигурно, још једну комплетно нову песму

БОРЂЕВИЋ, КОМПОЗИТОР

ни гавран оседео

„Ма, то је само месо”, биће ту још мало инструмента и, наравно, ‘Овде’ као велико финале. Све то мора да буде у функцији овог и з у з е т н о г Миленковићевог текста“, сматра чувена рокенрол звезда чија каријера у кон-

проклијало је деведесетих и загадило озрачје злом, мржњом и лудилом. Управо је то, негде, била полазна тачка младог и талентованог Миленковића да напише овај комад, за који Ђорђевић, баш као и редитељ Савин, сматра да у њему има неке наше специфичне духовите трагике коју је у српској драмској књижевности гајио већ поменути Аца Поповић.

„Оно што је у овој причи најстрашније, је чињеница да у њој не постоји ниједан позитиван лик. Те године су, заиста, представљале суноврат морала,

нестанак традиционалних вредности, године убијања, девалвације живота, рађање ријалитија... Онда је и логично да нема позитивних ликова. Добри Егон је избацио и једини мушки лик, Дарка који смрди на смрт, па нам тако, баш као у 90- тим Мира (Марковић), и овде жене кроје судбину”, приметио је, кроз смех, Ђорђевић који каже да се веома радује својој првој сарадњи са Народним позориштем у Београду.

„Стварно ми је указана велика част да радим у овом храму српске културе, са врхунским уметницима. То поверење морам да оправдам и даћу све од себе да направим добру музику”, поручује наш славни музичар и песник.

■ Микојан Безбрадица ■

тинуитету траје више од четири и по деценије.

Отровно семе приметно на Балкану током осамдесетих,

С народним позориштем у Београду

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ГАБОР КЕВЕХАЗИ

Учитељ мора да буде узор

Истакнути мађарски уметник Габор Кевехази, првак и некадашњи директор Националног балета Мађарске, балет-мајстор и кореограф, гост педагог Народног позоришта. Говори нам о свом, изузетно занимљивом уметничком путу који га је водио кроз различите делове Европе и света и омогућио да синтезом различитих стилова и школа изгради свој специфичан педагошки приступ.

● **Радили сте као балетски педагог у многим компанијама широм света. Као стални гост Народног позоришта, сада већ добро познајете балетски ансамбл. Какви су Ваши утисци о нашем Балету?**

Посебно ценим вашу компанију зато што негује индивидуалност. Оно што увек примећујем код ваших балетских уметника је изражен персоналитет. Када анализираете одређене компаније са Запада ви, углавном, имате прилику да видите исте играче, све балерине су исте висине, сви некако личе једни на друге. Код вас је другачије, уметници се разликују и то је оно што ми се посебно допада. Такође, ценим и то што је већина чланова ансамбла одавде, а странци чине мањи део компаније. У Мађарској је ситуација потпуно другачија, што мислим да није добро, јер државна балетска компанија треба да буде национална, у правом смислу те речи. Ваша компанија поседује свој сопствени дух.

● **Улога балет-мајстора, као и педагога носи велику одговорност. Морате свакодневно да анимирате неколико десетина људи и да их мотивишете да напорно и вредно раде. Како Вам то полази за руком?** Оно што је тешко и заморно је то што континуирано понављате исту ствар, сваког јутра морате бити у балетској сали и радити исте вежбе. То се понавља годинама, током читаве каријере. Основни задатак балет-мајстора је, пре свега, да уметницима пренесе добар осећај. То је и најтеже. Играчи често долазе уморни на јутарње вежбе и мој задатак је да их константно мотивишем да дају најбоље од себе и у сали, али и на сцени. Ја сам увек срећан,

јер учитељ мора да буде узор својим ученицима. Такође, морам да будем и добар психолог, да примећујем нијансе, да ли је неко можда повређен или индиспониран. Ја сам човек који се увек осећа добро. Живот је веома тежак и

време, а то је између осме и десете године живота. Ја сам се школовао у Будимпешти, а годину дана сам провео на усавршавању у Лењинграду код фантастичног педагога Бориса Брегвадзеа.

У изузетно бојатној биографији овог уметника откривамо да се усавршавао код најбољих педагога у Мађарској, али и Санкт Петербургу (некадашњем Лењинграду). Носилац је бројних значајних признања и првих награда на престижним интернационалним балетским такмичењима у Варни и Токију, као и признања мађарске Владе за укупан уметнички допринос, али и награде „Нижински” коју је добио у Паризу. Господовао је на сценама најпрестижнијих театара светла и миланске Скале, кијевској Балети... Аудиор је неколико кореографија.

наш позитиван однос према њему је од суштинског значаја.

● **Како сте одлучили да постанете играч?** Заправо, и нисам одлучио. Ја сам желео да се бавим фудбалом. Пошто сам био хиперактивно дете, бака је одлучила да ме одведе на часове балета како бих трошио своју енергију на паметан начин. После завршене прве године школовања, имали смо наступе у балетској представи „Крчко Орашчић” и тада сам дефинитивно одлучио да се нећу бавити фудбалом. Балет и сцена су ме освојили у потпуности. Изузетно је важно да класично балетско школовање почне на

● **У Вашој богатој каријери све је везано за балет. Били сте веома успешни на сцени, преносите знања новим генерацијама балетских уметника, али сте и водили балетске компаније. На који сегмент каријере сте посебно поносни?**

Мислим да сам био најбољи као балетски играч. Изгледа да су то и други примећивали јер сам десетак година био проглашаван за једног од најбољих играча у европским оквирима. Свакако сам највише уживао на сцени. Свој педагошки рад, такође сматрам веома важним. Од тога не одустајем. И сада радим у балетској школи као педагог. Цео мој живот буквално је везан за балет и театар. Под тим подразумевам и свој приватни живот јер је иза мене неколико бракова са уметницама. И моја садашња супруга је балерина. Никада нисам имао времена за живот ван позоришта.

● **Иза Вас је велико професионално, али и животно искуство. Шта бисте поручили младим балетским уметницима?**

Познато је да балетска професија кратко траје. Школујемо се десет година, играмо двадесетак. Није довољно бити само балетски уметник. Важно је да играчи имају и друга интересовања и планове. У нашој професији често се дешавају повреде које могу бити веома озбиљне. Поменуо бих двојицу својих некадашњих ученика који су сада пилоти. Паметни играчи морају да имају и другу опцију.

■ Бранкица Кнежевић ■

ИНТЕРВЈУ | СНЕЖАНА САВИЧИЋ СЕКУЛИЋ

Љубав покреће свако биће

Нову позоришну сезону првакиња Опере Народног позоришта Снежана Савичић Секулић, започела је запаженим наступима у неколико различитих театара. На дан Народног позоришта учествовала је у премијерној поставци Моцартове опере „Дон Ђовани“, као Дона Ана. У Доницетијевом „Љубавном напитку“, поново тумачи лик хировите Адине. У Позоришту на Теразијама премијерно је отпевала улогу Карлоте у популарном мјузиклу „Фантом из опере“. Учествовала је на промоцији Монографије поводом прославе две деценије рада Опере и театра Мадленианум. Одржала је и солистички концерт у „Банском двору“, поводом обележавања осамдесет и пет година постојања ове угледне концертне дворане. Учествовала је затим и на новогодишњем Гала концерту Бањалучке филхармоније. Вечерас, са посебним задовољством, наступа на свечаном концерту у част своје професорке Радмиле Смиљанић. Ових дана, припрема се за премијерни сусрет са још једном несрећном хероиницом, улогом Мими у „Боемима“ у Народном позоришту.

„Када причамо о ‘Боемима’ певала сам улогу Мизете у три продукције, у Сплиту, Београду и Загребу, а сада по први пут дебитујем као Мими у тој опери и јако јој се радујем. Занимљиво је да сам улогу Мими спремала још на факултету у оквиру предмета Оперски студио, међутим, схватила сам да ми је тада било прерано за Мими, што су моји професори подржали. Занимљиво је и то да сам прву улогу у Народном позоришту добила захваљујући концерту у Дому војске, на коме сам певала управо арију Мими из трећег чина. Предраг Протић, тадашњи директор Опере, пришао ми је после концерта и рекао да одмах почнем са припремама за Ђилду. Три месеца касније дебитовала сам као Ђилда у ‘Риголету’. Мими је тек сада дошла на ред“.

● **Након премијере у Београду и Земуну, Дона Ана је закорачила и позорницом Националне опере у Темишвару, где је публика дугим и срдачним аплаузима наградила читав ансамбл...**

Реч је свакако о једном од најлепших оперских наслова. „Дон Ђовани“ је ремек-дело и другачији је од осталих Моцартових опера. Сам Моцарт га је окарактерисао као драму „Ђокозу“, комбинацију двеју врста опере, комичне и озбиљне. Представа је урађена у копродукцији Опере Народног позоришта у

Београду и Опере и театра Мадленианум, што ме је изузетно обрадовало. Дона Ана је нова улога у мом репертоару и са уживањем је певам. Вокално и емотивно се осећам стабилно у тој улози. У

последња три месеца сам је певала у Београду, Земуну и Темишвару. У Темишвару сам до сада наступала неколико пута. То је диван театар са дугом традицијом и однегованом публиком. Ансамбл Опере Народног позоришта доживео је заиста стојеће овације са представом „Дон Ђовани“ што ћемо сви памтити.

● **Да је вино у ствари „Љубавни напиток“, открива нам ова комична Доницетијева опера.**

„Љубавни напиток“ је бисер оперске литературе и дивно је што је поново на репертоару Народног позоришта. То је представа коју могу гледати све генерације. Као Адина дебитовала сам 2006. године, а ево, и после толико година, радујем јој се и још увек је певам са лакоћом. То није случај баш са свим насловима, јер се певачки репертоар током година мења. Неке представе, природно, морамо предати млађим колегама. Никада нећу заборавити представу „Љубавни напиток“ коју сам гледала у Бечкој државној опери. Било је то давне 2005. када сам као стипендиста ЦЕЕ Музиктеатра добила позив да присуствујем представи. Тада сам и пожелела да је певам. Поделу су предводили светски позната Ана Нетребко као Адина и Роландо Вилазон као Неморино. То је био њихов деби, а мени незаборавно искуство.

● **У театру Мадленианум остварили сте неколико главних улога, најинтригантнија међу њима је Анжелик?**

На сцени Мадленианума сам такође дебитовала још као студент

2001. године, као Каролина у опери „Две удовице“. Ликови и опере су се низали: „Хофманове приче“, „Мандрагола“, „Анжелик“. Сада је актуелан „Дон Ђовани“.

Анжелик је свакако била најинтригантнија улога за мене и мој велики изазов, јер ме је публика видела у другачијем светлу. Тако каприциозан лик никада раније нисам играла, нити сам певала Иберову музику пре тога. Са Мадленианумом сам остварила и

запажена гостовања у Националним театрима у Русији, Словенији и Хрватској.

● **Славни „Фантом из опере“ говори о љубави главног јунака према анђeosком гласу младе оперске певачице. Како је Карлота доживела фатални сусрет са мјузиклом?**

„Фантом из опере“ први пут је изведен у Србији и први је мјузикл у коме сам учествовала. Светски хит

IN MEMORIAM

Велизар Макса Максимовић (1933-2018)

Напустио нас је баритон Велизар Макса Максимовић, дугогодишњи члан Опере Народног позоришта, који је током каријере остварио веома запажене улоге, нарочито у италијанским операма, од којих се посебно издваја Жорж Жермон, у Вердијевој „Травијати“, са 132 наступа.

Максимовића, рођеног 1933. године у Бадовинцима, у Мачви, публика памти и као Грофа Луну у „Трубадуру“, Риголета у „Риголету“, Амонасра у „Аиди“, Фигара у „Севилском берберину“, Белкорца у „Љубавном напитку“, Тонија у „Пајацима“...

Певао је и у представама „Фауст“, „Кармен“, „Шпански рат“, „Јулије Цезар“, „Чаробна фрула“, „Кармина бурана“, „Борис Годунов“, „Пикова дама“, „Иван Грозни“, „Каћа Кабанова“, „Продана невеста“, „Коштана“, „Еро с онога свијета“, „Покондирена тиква“, „Горски вијенац“...

Поводом прославе два јубилеја уважене иримадонне Радмиле Смиљанић, иедесет година уметничкој и двадесет и пет година иедајошкој рада, вечерас ће на Великој сцени Народној позоришћу од 20 сати, бићии одржан свечани концерт. Уз Оркестар Опере Народној позоришћу, иод уйравом маестра Дејана Савића, најлеише делове ојерске музике, изводиће некадашњи сииуденћии професорке Смиљанић, данас уметницици усеишних каријера код нас и у свеију: Дуња Симић, Милицјана Николвић, Снежана Савичић Секулић, Дејан Максимовић, Александра Сииаменковић Гарсија, Ива Мрвои, Сава Вемић, Алекса Васић, Маријана Шовран, Бранислава Подрумац, Михаило Шљивић и као „најважнији“ међу иевачима, вече ће увеличаићии њен син, исићакнуићии срйски бариион Никола Мијалиовић.

је коначно стигао у Београд. Фантастичан је осећај бити део представе коју смо сви, после вишемесечног рада извели на сцени. Позориште је три године чекало дозволу за играње. Овом представом умерене су извођачке границе и сами стан-

дарди Позоришта на Теразијама. Лик Карлоте Ђудичели који тумачим, писан је за школован сопран, вокалне деонице захтевају изузетну покретљивост и велики распон гласа. Партитура је изузетно захтевна, либрето сложен, вишеслојан, бајковит, тајанствен...Свакако, љубав покреће свако живо биће, једино она одржава овај наш свет да не оде у пропаст.

● **Као лауреат бројних такмичења, недавно сте отворили Међународно такмичење младих певача „Лазар Јовановић“. Шта такмичења конкретно значе за каријеру младог певача?**

Организација „Културни елемент“, окупила је у Београду, око 120 младих певача из неколико земаља, први пут ове године у Коларчевој задужбини, што је за сваку похвалу. У овим веома тешким временима, када се култура и праве вредности не вреднују на прави начин, оваква такмичења уливају наду у светлију будућност музичке културе. Она развијају самопоуздање, доносе искуство и зрелост који су неопходни као припрема за велике сцене и професионалне ангажмане. На такмичењима млади уметници представљају себе у јавности. И сама сам много научила пролазећи кроз таква искуства. Почаствована сам што сам одржала поздравну реч и отворила овогодишње такмичење

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

Стални члан Опере Народног позоришта у Београду постао је 1. септембра 1965. године.

Пензионисан је на крају сезоне 1990/1991. и после тога наставио је још пуних 16 година да пева као хонорарни сарадник.

Последњи наступ на матичној сцени имао је 25. јануара прошле године.

Иако пре тога пуну деценију није отпевао ниједну улогу, без размишљања је прихватио позив

дирекције Опере да, „у последњем тренутку“, уместо колеге који се разболео, наступи као станодавац Беноа у Пучинијевим „Боемима“.

Освојио је многобројне награде, међу којима се посебно издвајају Трећа награда младих југословенских певача, (Загреб 1959), Прва награда младих југословенских певача, (Београд 1961/1962), Награда за бас (Вервије у Белгији 1961/1962), две позоришне награде за оперу „Моћ судбине“ (Фра Мелитоне) и „Чаробна фрула“ (Папагено), Повеља Народног позоришта 1990. године...

Учествовао је и у разним концертним манифестацијама, а деценију и по успешно се бавио и педагошким радом у Музичкој школи „Стеван Мокрањац“.

Максимовић је преминуо 13. фебруара у Београду, а сахрањен је два дана касније на Новом гробљу.

■ М.Б. ■

ИНТЕРВЈУ | ПАОЛО МАЂЕЛИ

Љубав према театру се не гаси

После неколико година паузе, поново је, али само на кратко, свратио у Београд, град у који је, почетком седамдесетих дошао „стицајем околности“ и, потом, остао у њему да живи и ствара, скоро, деценију и по. За то време, овај сценски визионар, уметнички сањар и, свакако, један од најзначајнијих европских позоришних редитеља, урадио је неке од својих најбољих инсценација, не само у Народном, већ и у другим београдским позориштима, а које су, несумњиво, обележиле један важан период у историји српског и, тадашњег, југословенског театра.

Повод његовог доласка у српску метрополу било је гостовање Загребачког казалишта младих са представом „Ноћни живот“, коју је поставио према тексту Ивана Видића. Урадио је то онако како је, и иначе, чинио свих ових година и деценија – маштовито, зналачки и маестрално.

Иако је у Београду остао нешто мање од двадесетак сати, потрудио се (и успео) да изађе у сусрет свим (многобројним) електронским и штампаним медијима који су желели да од њега добију интервју или, бар, изјаву. Међу њима је била и екипа „Позоришних новина“. Срели смо се, у свечаном салону Народного позоришта, неких пола сата уочи почетка поменуте представе. Упркос умору који је осећао, јер су га неки новинари, како је рекао, добро исцедили у неколико интервјуа које је имао током дана,

са задовољством је пристао да за наш лист евоцира неке од многих успомена и врати се, бар на кратко, у период своје београдске младости и живота који му је, према сопственом признању, остао у веома лепом сећању.

● **Дуго нисте били у Београду?**

Не знам колико је већ година прошло од мог последњег боравка. Истини за вољу, претходних година неколико пута сам био на београдском аеродрому, али нисам свраћао у град. Нисам имао времена, јер сам био у транзиту. Зато сам се баш обрадовао овом доласку, иако нећу остати ни пуна 24 сата.

● **За Београд вас веже много лепих успомена?**

Кад сте сами ноћу, често вам навиру разна сећања... нека сновиђења, нешто као између сна и јаве. Дobar део тога везан је баш за Београд. То је најважнији период мог живота. Емоције које навиру су веома снажне, али оне су више уметничког, него сентименталног типа. Наравно, има и сентимента. Постоји пуно ствари из те сфере, као што су, рецимо пријатељи. Нажалост, многи од њих су отишли на други свет. Тешко је говорити о емоцијама, тешко их је објаснити... јер, оне су провоциране неким догађајима, а не неким размишљањима.

● **У свему томе, наравно, навиру сећања и на период када сте као редитељ, неколико година, у другој половини седамдесетих, били у сталном ангажману у Народном позоришту, али и онај, пре тога, по уговору, без радне књижице?**

Те ствари које смо радили тада... не знам да ли би биле могуће данас. Били смо као опчињени. Не знам чиме. Имали смо мало пара, а пуно свега, осталог.

● **Пуно љубави за позориште?**

Да, између осталог. То имам и данас, ту љубав према театру. Не гаси се. Свакој представи сам потпуно посвећен и сваки пут потпуно спреман долазим на почетак пробе.

● **Ту вашу посвећеност, тада, у то време, први је приметио Арса Јовановић?**

Јесте, у праву сте. У Београд сам дошао захваљујући стицају околности. Наиме, после неколико успешних режија које сам урадио у Румунији, Арса је случајно, на Фестивалу „Theatre des Nations Jean-Louis Barrault“ у Паризу, погледао једну од тих мојих представа. Очито је био задовољан оним што је видео и с обзиром да је у то време био уметнички

Са пробе представе „Рибарске свађе“, 1973.

Мађели је рођен у Праги, у самом средишњој Тоскани, 3. марта 1947. године. На његов уметнички развој утицао је Ђорђо Сирелер, коме је био асистент. Заједно с Робертом Бенињем, Памелом Вилорези, Савериом Марконијем, Франческом Нуџијем и Марчелом Бартолијем, био је један од оснивача Teatro studio del Teatro Metastasio. Судирао је режију и славистику. Осим у Србији, режирао је и у Немачкој, Италији, Мађарској, Венецуели, Мексику, Швајцарској, Колумбији, Белији, Македонији, Словенији, Хрватској, Црној Гори, Израелу...

директор „Круга 101“, тадашње мале сцене Народного позоришта, позвао ме је да дођем у Београд и нешто режирам на њој...

● **Према подацима архива Народного позоришта, био је то комад Карла Перотија „Помозите ми да умрем“, чија је премијера одржана тачно**

на ваш 25. рођендан, 3. марта 1972. године. Непуних годину дана касније, поново сте добили позив да режирате у Народном позоришту?

Веца (Велимир Лукић, дугогодишњи управник 1972-1990) ме је позвао да дођем и поставим Макијавелијеву „Мандраголу“. Сценографију је урадио Душан Ристић, а премијера је била крајем јануара на Сцени у Земуну, са одличном екипом глумаца. Били су ту Сташа Пешић, Боба Стојнић,

да се истуширамо, одморимо. Једино тад. И онда... наново све. Ма, било је фантастично, заиста.

● **У тим представама, неки од њих остварили су улоге које се и данас памте?**

Да, сећам се. Глумци су одувек били моја фасцинација. Глумац је центар света. У позоришту можете бити без свега, и без костима, и без сценографије, па и без режисера, али не и без глумца. Ви, кроз њега, можете да уђете у, рецимо, историју једног народа. Глумац, кад је прави, представља прозор кроз који може да се гледа душа једног народа... Култура је увек нераскидиво везана за народ, нацију, као и за, наравно, људску цивилизацију. Све развијене земље препознатљиве су пре свега по својим културним обележјима. Ако једном народу уништиш његове књиге, историју и културу, он ће веома брзо почети да заборавља оно шта јесте и што је био. Јер, то сам чини ми се већ једном рекао данас, али поновићу опет, да богатство једне државе искључиво могу да направе културни људи, а не неписмене барабе.

● **Тим културним људима несумњиво је припадао и, малочас поменути, Веца Лукић са којим сте, такође, били веома добар пријатељ?**

Био је велики песник, божанствен интендант, диван пријатељ и несрећан човек. Нажалост, у једном периоду свог живота, на приватном плану, донео је неке погрешне одлуке, и то га је скупо коштало. Веца је био човек рафиниране културе, који је пуно знао. Памтим га као једну врло либералну особу и личност која је веома вешто избегавала све те замке тадашњег самоуправног система. Био је, заиста, велики човек. Стварно сам га много волео.

● **Постоји ли шанса да у скорије време, после неколико деценија паузе, поново режирате у Народном позоришту?**

Да, наравно, волео бих да се то деси што пре.

● **Који комад би желели да поставите?**

Не знам, нисам још о томе размишљао. Пре него што се одлучим који би комад могао да поставим, морао бих добро да простудирам ансамбл. Значи, прво то, па тек онда све остало. Искрено, волео бих да „сложим“ неку врсту копродукције. Но, има времена да се о томе разговара. Надам се да ће се то ускоро и остварити.

■ Микојан Безбрадица ■

Богдан Михајловић, Марко Николић, Огњанка Огњановић, Драган Максимовић, Милош Жутић и Мики Манојловић, који је још био студент на Академији.

● **То је негде, мање-више, била ваша главна глумачка поставка и у наредним представама које сте радили под овим кровом – „Рибарске свађе“, „Галеб“, „Принц од Хомбурга“, „Како вам драго“...**

Да, углавном. Били су ту још и Пеца Ејдус, Богдан Диклић, Оливера Марковић, Цига Јеринић... Било их је, заиста, пуно.

● **Чувена „Госпођа министарка“ Љубинка Бобић никада није играла у вашим представама?**

Ха, ха... Љубинка... Не. Али, била је велика глумица... Од ње сам доле, у „оном“ бифеу, (данашњи Музеј Народного позоришта) научио многе ваше сочне изразе.

● **Са већином тих „својих“ глумаца дружили сте се и приватно, ван сцене?**

Проводили смо заједно дане и ноћи, нон-стоп, 24 сата. Живели смо и били као фамилија, скоро да се никад нисмо раздвајали. Можда, само кад би требало мало

СЕЗОНА 2017/18.

МАРТ 2018.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

МАР	ЧЕТ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
01.	19.30	балет П. И. Чајковског
	ПЕТ.	ЗИД, ЈЕЗЕРО
	19.30	драма Душана Јовановића, гостује СНГ ДРАМА, из Лубљане
03.	СУБ.	КОНЦЕРТ ПОВОДОМ 50 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ И 25 ГОДИНА ПЕДАГОШКОГ РАДА ПРОФЕСОРКЕ РАДМИЛЕ СМИЉАНИЋ
	20.00	
04.	НЕД.	ИВАНОВ
	19.30	драма А. П. Чехова
05.	ПОН.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН
	19.30	балет П. И. Чајковског
06.	УТО.	МАРИЈА СТУАРТ
	19.30	драма Фридриха Шилера
07.	СРЕ.	ОТЕЛО / са гостом
	19.00	опера Ђузепе Вердија
08.	ЧЕТ.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА
	19.00	комедија Бранислава Нушића
09.	ПЕТ.	РОДОЉУПЦИ
	19.30	комедија Јована Стерије Поповића
10.	СУБ.	СЕСТРА АНЂЕАИКА / ЂАНИ СКИКИ / са гостом
	19.30	опере Ђакова Пучинија
11.	НЕД.	РИЧАРД ТРЕЋИ
	19.30	драма Вилјама Шекспира
12.	ПОН.	КРАЉИЦА МАРГО
	19.30	балет на музику Горана Бреговића
13.	УТО.	СВЕЧАНИ МАРТОВСКИ КОНЦЕРТ ИНТЕРНАЦИОНАЛНЕ ПОЛИЦИЈСКЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ СРБИЈЕ
	20.00	
14.	СРЕ.	КРЦКО ОРАШЧИЋ
	19.30	балет П. И. Чајковског
15.	ЧЕТ.	ВЕЛИКА ДРАМА
	19.30	драма Синише Ковачевића
16.	ПЕТ.	АИДА / са гостима
	19.00	опера Ђузепе Вердија
17.	СУБ.	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА
	19.00	поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији
18.	НЕД.	ЛИФТ: СЛОБОДАН ШОУ
	19.30	драма Јелене Богавац, гостује Народно позориште из Приштине
19.	ПОН.	БАЈАДЕРА
	19.30	балет Лудвига Минкуса
20.	УТО.	КАРМЕН
	19.00	опера Жоржа Бизса
21.	СРЕ.	ДОН ПАСКВАЛЕ
	19.30	опера Гастанона Доницетија
22.	ЧЕТ.	МОЈА ОДИСЕЈА
	20.00	ауторски концерт Војкана Борисављевића
23.	ПЕТ.	КИР ЈАЊА
	19.30	комедија Јована Стерије Поповића
24.	СУБ.	КАРМЕН
	19.00	опера Жоржа Бизса
25.	НЕД.	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
	12.00	музика за децу Дечјег културног центра, Београд
	19.30	ПУТ У ДАМАСК
	19.30	драма Аугуста Стриндберга
26.	ПОН.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
	19.30	драма Александра Диме Сина
27.	УТО.	ЖЕНЕ У <i>D-MOLU</i> / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
	19.30	једночини балети; кореограф Раду Поклитару
28.	СРЕ.	ТРУБАДУР / са гостима
	19.30	опера Ђузепе Вердија
29.	ЧЕТ.	ДЕРВИШ И СМРТ
	19.30	Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
30.	ПЕТ.	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“
	12.00	
	19.30	БАЈАДЕРА
	19.30	балет Лудвига Минкуса
АПР	СУБ.	ТРАВИЈАТА / са гостима
	19.30	опера Ђузепе Вердија
01.	НЕД.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
	19.30	драма Александра Диме Сина
02.	ПОН.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
	19.30	комедија Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Суботица
03.	УТО.	СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА
	19.30	балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда
04.	СРЕ.	КАРМЕН
	19.00	опера Жоржа Бизса
05.	ЧЕТ.	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА
	19.30	балет П. И. Чајковског

ДОГАЂАЈИ - ВЕЛИКА СЦЕНА

- 02.03. ЗИД, ЈЕЗЕРО - гостује СНГ Драма из Лубљане
 03.03. КОНЦЕРТ ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ 50 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ И 25 ГОДИНА ПЕДАГОШКОГ РАДА ПРОФЕСОРКЕ РАДМИЛЕ СМИЉАНИЋ
 07.03. ОТЕЛО - гостује Зураб Зурабишвили, тенор
 10.03. ЂАНИ СКИКИ - гостује Ивана Албрехт, сопран (у улози Лаурете)
 13.03. СВЕЧАНИ МАРТОВСКИ КОНЦЕРТ ИНТЕРНАЦИОНАЛНЕ ПОЛИЦИЈСКЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ СРБИЈЕ
 16.03. АИДА - гостује: диригент Борислав Иванов; Димитрина Рајчева, сопран (у улози Аиде); Даниела Ђакова, мецосопран (у улози Амнерис); Валериј Георгиев, тенор (у улози Радамеса)
 17.03. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА ГОДИШЊИЦЕ ПОГРОМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ
 18.03. ЛИФТ: СЛОБОДАН ШОУ - гостује Народно позориште из Приштине
 22.03. МОЈА ОДИСЕЈА - ауторски концерт Војкана Борисављевића
 28.03. ТРУБАДУР - гостује Елена Мосук, сопран (у улози Леоноре) и Флорин Естефан, баритон (у улози грофа Лује)
 30.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“
 31.03. ТРАВИЈАТА - гостује диригент Ален Магната и Симонида Милетић, сопран (у улози Виолете)
 02.04. СУМЊИВО ЛИЦЕ - гостује Народно позориште Суботица

www.narodnpozoriste.rs

ЧЕТ.	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА	МАР
01.	20.30	драма Лукаса Берфуса
	ПЕТ.	НАРОДНА ДРАМА
	20.30	драма Олге Димитријевић
03.	СУБ.	КЊИГА ДРУГА
	20.30	драма Бранислава Нушића
04.	НЕД.	ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ОНИ
	20.30	кореограф Ђорђе Макаревић
05.	ПОН.	МАСЛАЧАК И РЕТАРД
	20.30	драма Младена Поповића, гостује Академија уметности
06.	УТО.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
	20.30	драма Ерика Е. Шмита
07.	СРЕ.	СРПСКА ЛАЈКА
	20.30	комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду
08.	ЧЕТ.	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА
	19.00	копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
09.	ПЕТ.	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА
	20.30	комедија Јована Стерије Поповића
10.	СУБ.	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
	20.30	комедија Оскара Вајлда
11.	НЕД.	SHOWCASE
	20.30	гостује Институт за уметничку игру
12.	ПОН.	БЕЛА КАФА
	20.30	комедија Александра Поповића
13.	УТО.	ЗЛИ ДУСИ
	20.30	Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
14.	СРЕ.	ЦАРСТВО МРАКА
	20.30	драма Лава Н. Толстоја
15.	ЧЕТ.	КОВАЧИ
	20.30	комедија Милоша Николића
16.	ПЕТ.	СУМЊИВО ЛИЦЕ
	20.30	комедија Бранислава Нушића
17.	СУБ.	БИЗАРНО
	20.30	црна комедија Жељка Хубача
18.	НЕД.	МОЈЕ НАГРАДЕ
	20.30	по роману Т. Берихара, ауторски пројекат М. Пелвић / С. Бештић, копродукција
19.	ПОН.	ЖЕНИДБА И УДАДБА
	20.30	комедија Јована Стерије Поповића, гостује Крушевачко позориште
21.	СРЕ.	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ
	20.30	Ксенија Поповић / Бојана Мијовић
22.	ЧЕТ.	ФРЕНКИ И ЏОНИ
	20.30	романтична комедија Т. Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
23.	ПЕТ.	ОВАЈЕ ЈЕ ЛЕПО - СЕЧЕМ ДРВО ЈЕДЕМ ПАСУЉ
	20.30	аутор текста Филип Трујић, ФИСТ продукција
24.	СУБ.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
	20.30	комедија Јана Ануја
25.	НЕД.	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
	20.30	драма Тенесија Вилијамса
26.	ПОН.	ДЕВЕДЕСЕТЕ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Горана Миленковића
27.	УТО.	ДЕВЕДЕСЕТЕ / ПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Горана Миленковића
29.	ЧЕТ.	ВАСКРШЊИ КОНЦЕРТ ЈАНЕ И БОГДАНА ДУТАЛИЋА
	20.00	
30.	ПЕТ.	ДЕВЕДЕСЕТЕ
	20.30	драма Горана Миленковића
31.	СУБ.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
	20.30	драма Ерика Е. Шмита
01.	НЕД.	ПРАХ
	20.30	комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
02.	ПОН.	НАШИ СИНОВИ
	20.30	драма Војислава Јовановића Марамбоа
03.	УТО.	ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
	20.30	драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“
04.	СРЕ.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке
05.	ЧЕТ.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕМИЈЕРА
	20.30	драма Федерика Гарсије Лорке

ДОГАЂАЈИ - СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 05.03. МАСЛАЧАК И РЕТАРД - гостује Академија уметности
 11.03. SHOWCASE - гостује Институт за уметничку игру
 19.03. ЖЕНИДБА И УДАДБА - гостује Крушевачко позориште
 23.03. ОВАЈЕ ЈЕ ЛЕПО - СЕЧЕМ ДРВО ЈЕДЕМ ПАСУЉ - ФИСТ продукција
 27.03. ДЕВЕДЕСЕТЕ / ПРЕМИЈЕРА
 29.03. ВАСКРШЊИ КОНЦЕРТ ЈАНЕ И БОГДАНА ДУТАЛИЋА
 05.04. ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ / ПРЕМИЈЕРА

ГОСТОВАЊА

- 05.03. СУМЊИВО ЛИЦЕ - Студентски град
 07.03. ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ОНИ - Интернационални фестивал Сарајево „Сарајевска зима“, Босна и Херцеговина
 20.03. ЖЕНИДБА - Рума
 23.03. СУМЊИВО ЛИЦЕ - 47. фестивал „Дани комедије“, Јагодина
 27.03. ДОМ БОВАНИ - Опера и театар Мааленианум
 29.03. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР - Лазаревац
 03.04. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА - Гумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац

